

La Timișoara am găsit un loc favorabil picturii

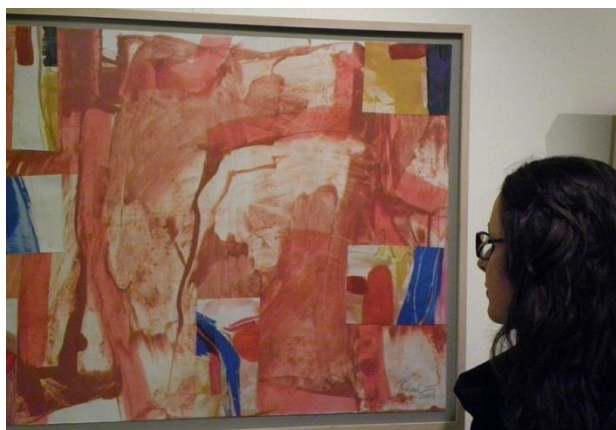
Interviu cu artistul Marco Paladini

realizat de Gloria Gravina

Anul trecut, în 14 noiembrie, s-a inaugurat în Aula B.C.U.T o expoziție de pictură intitulată ‘Reviviscenze di lacerti’, a maestrului italian Marco Paladini, care de aproape un deceniu trăiește la Timișoara, un oraș în care a găsit inspirație pentru a lucra, dezvoltând astfel un parcurs valoros și articulat. Expozițiile sale sunt numeroase: deja de la sfârșitul anilor ’70 expune la Milano, apoi, la Genova, în orașul natal Liguria, la Trento, la Veneția, apoi în Brescia și în alte orașe italiene. În 1992 ajunge pe meleaguri străine, precum Viena, unde se va întoarce cu o nouă expoziție în anul 1996; rămânând în regiunea germanică, expune la München, în același an, dar și în următorul, apoi în anul 2001 la Institutul de Cultură Italian. Anul 2006, în schimb, este anul în care expune pentru prima dată la Timișoara, oraș care l-a atras și care i-a apreciat creațiile. Mauro Corradini, critic de artă, scrie despre el: “Generația sa, aceea a măștrilor de după Al Doilea Război Mondial, încă tânără și activă din punct de vedere artistic, s-a dezvoltat sub influența curentului noii avangarde, care, în anii ’60, a produs importante schimbări în cadrul modalităților de exprimare artistică. Așa cum o arată parcursul său, Paladini a rămas legat de PICTURĂ.[...] Deși o bună parte a limbajului artistic al timpului mergea împotriva ei, pictura a rămas elementul specific al lui Paladini, „locul simbolic” pentru fiecare reflecție artistică”. Discursul cu caracter personal, autobiografic, al lui Paladini, se exprimă prin pictura care înalță și însuflețește, așa cum noul limbaj artistic nu o poate face.

GG: Ce semnifică titlul expoziției, “Reviviscenze di lacerti”? (Renaștere din fragmente)

MP: Reviviscenze semnifică ceva ce renaște, iar elementul central al expoziției este format din fragmente pe care le-aș fi vrut distruse la un moment dat; dar mi-am dat seama că ar fi bine să le revad și să le repun în joc.

Aceste fragmente - chiar bucăți din alte opere - erau pe punctul de a fi eliminate, pentru că nu produceau un întreg, mai apoi însă am încercat să le readun, creând din ele noi compoziții, care țineau cont de echilibru și de acei parametri de referință specifici picturii mele.

GG: Cum știm deja din biografia dumneavoastră, aveți un drum variat, complex și bine definit; începeți să expuneți de la sfârșitul anilor ’70, în o serie de orașe italiene, iar lucrările respective vă pun alături de artiști “ai întoarcerii la pictură”; urmează perioada germană, iar

în anul 2006 este organizată expoziția dumneavoastră de la Timișoara, orașul în care ați decis să și locuiți.

Cum se explică inspirația pe care o aveți la Timișoara și ce v-a determinat să rămâneți aici?

MP: La Timișoara am găsit o regiune favorabilă în ceea ce privește pictura, pentru că devotamentul pentru această disciplină a fost întotdeauna vădit, niciodată n-am trădat-o. Există artiști care au preferat să propună instalații sau alte forme de manifestare artistice, dar care nu mai au nimic de-a face cu pictura.

Cunoașterea persoanelor și a artiștilor atât de mult legați de ideea originală de pictură a fost determinantă în stabilirea mea la Timișoara.

GG: Care sunt elementele care v-au influențat semnificativ creațiile artistice pe durata șederii la Timișoara?

MP: Am fost apropiat de acei artiști pe care îi recunoșteam drept ‘pictori pictori’, în sensul tradițional al cuvântului, și prin creația cărora am găsit, într-un anume fel, o nouă posibilitate de a sintetiza și exprima vizual propriul meu limbaj.

GG: În cadrul acestor opere se observă o reluare a unei structuri, care trimite direct la ideea de cruce; ce semnificație are ea în creația dumneavoastră ?

MP: Se știe că, în aceasta parte a Europei, există o relație importantă între religie, pictori și decoratori de biserici, raport ce există și astăzi; aici se află o veche tradiție, cu o vitalitate încă semnificativă; am cunoscut pictori precum Silviu Oravișan (pictor, dar și un rafinat decorator de biserici) și am văzut tablourile sale, care utilizau aceste structuri pe baza de cruce și care erau mai apoi reluate, pentru a crea un simbol cu semnificație religioasă într-o altă lucrare.

În concepția mea, însă, structura pe bază de cruce, care de altfel mi-a fost inspirată și de alți artiști cunoscuți în România, nu are nicio legătură cu misticul sau cu religia. Ea reprezintă o sinteză compozițională, care, într-o oarecare măsură, și într-un limbaj mai explicit, amintește de operele mele precedente. În acest mod, fiind inspirat de artiștii români, am propus în operele mele structuri pe bază de cruce; însă acestea, considerate neobișnuite în munca mea artistică din Italia, au fost citite și interpretate într-o simbolistică funerară, într-o asociere cu ideea de moarte, fapt care m-a tulburat. În realitate, crucea, pentru mine, e doar o sinteză compozițională

perfectă, distinctă de semnificații religioase, care derivă dintr-o simbologie arhetip ce amintește de temele mele cele mai vechi, precum trunchiul, bustul, și corpul uman. De asemenea, această elaborare se explică prin similaritatea dintre mine și acest loc, evidentă, după cum spuneam, încă de la începutul șederii mele în Timișoara. În întâlnirile cu pictorii români, am senzația de a mă afla într-un loc unde interesul pentru pictură e autentic și în plină manifestare. Exprimarea sa este liberă și necondiționată sau limitată de metode artistice incoerente și capricioase, sau de tendințe comerciale, care, aici, din fericire, nu și-au pus amprenta.

Am apreciat foarte mult, de exemplu, activitatea desfășurată la Galeria 28 din Timișoara. Aici mi s-a oferit posibilitatea de a expune, în urmă cu ceva timp, câteva din operele artistice ale anilor '78, care nu au mai fost expuse în nicio altă galerie din Italia. Aceasta dă dimensiunea unei poetici încă prezente în munca mea, a cărei proveniență a fost recunoscută în drumul fundamental al anilor de ucenicie, parcurs în natură, în peisajele naturale ale zonei Liguriei și Garda. Un lucru care, cel mai probabil, nu s-ar fi petrecut în Italia, unde moda culturală și tendințele actuale sunt, de la o vreme, năucitoare. Aici, din fericire, faptul acesta nu este încă prezent. Prevăd, însă, că această absență nu va dura mult și există riscul ca această nebunie să influențeze noile generații sub forma unui virus, cel mai probabil de origine electronică.

GG: Mulțumim, Marco Paladini.

